

chiets Vegne at expropriere alle de paa Staden Kjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland og mellem disse og den ved Lov af 6te Januar 1852 fastsatte Demarcationslinie beliggende, Monarchiet ikke allerede tilhørende Eiendomme, dog med Undtagelse af de Arealer, som ere ublagte til Vernbanegaarden, Stadens Vandværk, Communehospitaler, Kirkegaardene samt Dødstumme- og Blindeinstitutterne."

Hvorfor i al Verden skulle disse Arealer være undtagne, naar der er en saa aldeles nødvendig Grund til Expropriation? Det beviser jo nok, at man her kun vil gjøre Penge; hvor det Offentliges Eiendom er tilstede, er ingen Anledning til Expropriation, men hvor den private Mand's er tilstede, der trænger man hen og gjør sin formeentlige Ret gjældende. Dersom her stod, at Servitutens Varighed skulde berøve paa, naar Fæstningsværkernes Nedlæggelse fandt Sted, og at ingen Expropriation kunde foregaae, før Beslutning om Fæstningsværkernes Nedlæggelse var taget, da stod Sagen paa det rette Standpunkt. Naar man paa Byens Vegne antager, at Expropriationen er nødvendig — for Monarchiet kan den fra det Standpunkt betragtet aldrig blive nødvendig — kan den kun indtræde i det Dieblis, Fæstningsværkerne skulle nedlægges, og naar det er fastsat at skulle skee, er ogsaa Grændsen dermed draget for Servitutens Varighed. Servituten varer kun, saalænge Fæstningen er til; naar Fæstningen er nedlagt, er Servituten ophørt, men at expropriere før Fæstningsværkerne nedlægges, er en Urimelighed, og veed man, at de skulle nedlægges, er Servituten indskrænket til, at der ikke maa bygges, indtil det skeer, maatte i 2, 3 Aar. Man gaar løs paa at lægge i Servituten noget Andet, end der ligger deri, man siger, at Servituten vedbliver at være tilstede, efterat Fæstningsværkerne ere nedrevne, men at Fæstningsværkerne komme ikke bort, før vi have expropriert Fæstningens Tilstedeværen for evig Tid. Man stiller sig, som om Fæstningen ikke skal høre op, og dog exproprierer man, og naar man har expropriert og derved indvundet et Par Millioner Rd., river man Fæstningsværkerne ned, — er det Noget, man skal række Haand til? Naar et æret Medlem har

hentet til, hvad jeg gjorde opmærksom paa, at man skulde have spurgt Eierne, da siger jeg: Ja, det er det man skulde have gjort, men det nytter ikke at gjøre det, naar allerede Expropriationen hænger som et Sværd over Hovedet paa dem; thi der er en Forskjel derpaa og paa at handle med frie Folk, som vide, at vi ikke give Expropriationslove, før Fæstningsværkerne skulle nedrives. De ville nok være billige i deres Fordringer, naar blot Militair-etaten vil være rimelig, da de vide, at de dog engang kunne blive exproprierede, og Servituten kunne de jo dog ikke erholde ubibdet. Det, der er ubilligt, er, at disse Beboere skulle sjenke Grund til dem, der bedst kunne betale den; thi det Offentlige kan bedre bære Tabet end den Private.

Der er ved denne Lov intet Andet at gjøre end at forlaste den; thi dersom vi betræde den Vel, der her er vist os, komme vi engang i et saadant Virvar, at vi ikke slippe ud af det. Naar den ærede Minister taler om Byens Fornødenhed i Henseende til nye Qvarterer, da maa jeg erindre om, at vi have liggende for os Klager over, at der tæt udenfor Byen findes saa mange Bygninger, at der ikke kan findes Veiere til dem, og at Eierne derfor ikke kunne betale deres Skatter, hvorfor vi have maattet sætte Skatten ned for dem. Saalænge dette er Tilfældet, trænger Byen ikke til Uvidelse, og man skaber da derved kun nye Forlegenheder af lignende Art som dem, der allerede findes. Derfor vent, dog, vent, dog, før man driver frem Foranstaltninger af denne Art, vent indtil man veed, om Monarchiet vil indlade sig paa saadanne Foretagender, vent, indtil man veed, om det vil have mere end eet „Gammel Holm“; det kan have nok af det ene mener jeg. Hvorfor skulle vi række Haanden til Noget, som intet Havnværk har, og hvorfor indjage Skæf i de Besiddere, der ere paa disse Grunde, og hvor er den Adkomst, med hvilken man her kommer og forlanger Expropriation? Man skifter bestandig, man erkjender nu, at Monarchiet ikke har Adkomst dertil, og man siger da, at det skal være Byen, der forlanger den; men Byen har slet ikke forlangt Expropriation; man ønsker at Byen skal komme i Be-